

HOMILIE MGR. JOHAN BONNY, BISSCHOP VAN ANTWERPEN UITVAARTLITURGIE KANUNNIK POL VINKEN

Heilig-Hartkerk, Schoten-Deuzeld
Vrijdag 13 mei 2016, 11 uur

1Kor. 12, 4-26

Lc. 24, 13-35

Broeders en zusters,

Als een dief in de nacht, zo onverwacht kan de dood komen. Niets wees erop dat priester Pol Vinken zo plots uit ons midden zou verdwijnen. Twee dagen voor hem was zijn broer Reinier overleden. Hij werd gisteren begraven. Namens de kerkgemeenschap van het bisdom Antwerpen wil ik aan de familie Vinken ons oprecht meeleven betuigen. Het verlies van Reinier en van Pol, zo kort na elkaar, is voor jullie een zware beproeving. We bidden voor jullie om kracht en troost in deze dagen van rouw. Een bijzonder woord van meeleven en steun willen we ook richten tot de parochianen van Deuzeld die vandaag hun geliefde pastoor verliezen en zich voelen als 'een kudde zonder herder'. Samen met jullie willen we pastoor Pol nu dankbaar en gelovig toevertrouwen aan de Goede Herder die Jezus voor ons is.

Binnen enkele weken, op 26 juni aanstaande, zou Pol Vinken zijn gouden priesterjubileum vieren. Vijfentwintig jaar geleden, bij de viering van zijn zilveren jubileum, hield Pol in de parochiekerk van Poppel een homilie waarin hij terugblikte op vijfentwintig jaar leven en werken als priester. Hij zegde toen onder andere: *'Het overheersende gevoel dat ik erbij heb is dankbaarheid omdat ik veel gekregen heb van mensen om mij heen, mensen die ik in gebed gedenk en in mijn hart draag'*. En hij besloot zijn homilie met deze woorden: *'Door al deze menselijke ervaringen heen mag ik soms even Gods hand en dragende liefde ervaren, en groeit in mij het besef dat ik door mensen heen van God veel ontvangen heb en nog ontvang. Met Paulus wil ik dan bidden voor mezelf en voor u allen: dat mijn liefde steeds rijker mag worden aan inzicht en fijngevoeligheid, om te kunnen onderscheiden waar het op aan komt: op de gave van mijzelf aan mensen om mij heen, om zo teken te worden van Gods gevende liefde aan elke mens.'* Het waren heel persoonlijke woorden waarmee Pol ons in zijn hart en ziel laat binnenkijken. Beste Pol, vandaag geven we jou uit handen. We bidden dat je nu, aan de overkant van de dood, *'Gods hand en dragende liefde mag ervaren'*, niet meer *'soms even'*, om je eigen woorden te gebruiken, maar volop en voorgoed.

Velen zijn vandaag bedroefd om het sterven van priester Pol Vinken. Maar velen zijn vandaag ook dankbaar om wie Pol voor hen is geweest, als mens en als priester. Pol was steeds beschikbaar voor wat mensen en wat de kerkgemeenschap van hem vroegen. Zonder pretentie of ambitie. Met twee voeten op de grond. Toegewijd en goedlachs. Heel loyaal en geëngageerd. Zonder zijn kritische zin en schrandere inzicht te verlooche-

nen. Hij was theoloog en kerkhistoricus op het diocesaan seminarie, evengoed als volkspriester in de parochies waar hij zijn confraters bijstond, met name in Poppel en Schoten-Deuzeld. Hij was een praktijkgerichte denker. De vorming die hij bood aan toekomstige priesters, diakens of pastoraal werkers en werkers, bracht hij zelf in praktijk, tot ver buiten het leslokaal. Opvallend is bovendien hoe trouw Pol bleef aan zijn engagementen. Hij liet niemand vallen. Zijn leven bestond niet uit vele korte stukjes, maar uit slechts enkele lange draden. Vanaf zijn benoeming door Mgr. Daem in 1970 woonde en werkte hij op het nieuwe diocesaan seminarie, het TPC, 39 jaar lang. Al die tijd was hij aalmoezenier van de scouts, groep 61 in Merksem, 40 jaar lang. Al die jaren ging Pol ook maandelijks naar Poppel en Schoten-Deuzeld. Hij was er thuis. Hij kende de parochianen en de parochianen kenden hem. Hij was een 'blijver', in de mooie betekenis van het woord. Sinds 1989 was Pol tevens halftijds werkzaam als ziekenhuispastor in het UZA. De ervaring die hij daar opdeed, kon hij op een gedegen manier koppelen aan een goed onderbouwde ethische en theologische reflectie. Met enkele lange stevige draden: daarmee heeft Pol zijn leven geweven. Bij dat alles bleef Pol een eenvoudig mens en priester. De klompen waarmee hij door het TPC stapte, waren ook symbolisch bedoeld, denk ik. Ze moesten een beeld van raffinement doorbreken, waarmee hij niet wilde geïdentificeerd worden. Zijn geliefde voorbeeld was Franciscus van Assisi. In zijn lessen kerkgeschiedenis besteedde Pol niet toevallig veel tijd aan deze heilige en zijn tijd. In de geest van Franciscus wilde hij immers zelf priester zijn.

Twee Bijbellezingen helpen ons vandaag om gelovig afscheid te nemen van priester Pol Vinken. In zijn eerste brief aan de Korintiërs heeft Paulus het over het lichaam van Christus en zijn vele ledematen: *'Er zijn verschillende gaven, maar de Geest is een en dezelfde. Er zijn verschillende vormen van dienstverlening, maar de Heer is een en dezelfde'*. Als priester en vormingswerker heeft Pol velen in ons bisdom geholpen om hun eigen gave of charisma te ontdekken, en hun eigen plek van dienstverlening in onze kerkgemeenschap. Hij deed het met wijsheid, geduld en tact. Daar zijn we hem dankbaar voor. Maar tegelijk was Pol zelf een lid van dat ene lichaam van Christus. En dat is hij nog, zelfs en vooral voorbij de grens van de dood. Wanneer immers de dag komt, voor hem of voor ons, dat we onze activiteit of dienstverlening moeten neerleggen, dan pas wordt het ene 'lichaam van Christus' onze laatste haven en onze levende thuis, volop en voorgoed. Vandaag mogen wij Pol toevertrouwen aan het levende lichaam van Christus, dat alle grenzen van tijd en ruimte overstijgt, omdat het gemeten is aan de grenzeloosheid van Gods Liefde.

In het Evangelie hoorden we hoe twee leerlingen onderweg waren naar Emmaüs, moedeloos en aarzelend. Ze beseften niet dat de Verrezen Heer persoonlijk met hen mee stapte en met hen in gesprek ging. Ze herkenden Hem pas aan tafel, bij het breken van het brood. Priester Pol Vinken is met vele mensen op weg gegaan, als een gelovige tochtgenoot, ook en vooral in dagen van twijfel of onzekerheid. Aan velen heeft hij het gezicht van de Verrezen Heer laten zien, met name in de viering van de Eucharistie. Ook daar wij zijn hem dankbaar voor. Maar tegelijk was Pol zelf een leerling van Emmaüs. De Heer is persoonlijk met hem mee gegaan, Hij heeft met hem gesproken en heeft zich aan

hem laten zien. Is die weg voor Pol nu afgelopen? Neen. Langs de weg van het leven is de dood geen eindpunt, hoogstens een etappe. Aan de grens van de dood haakt de Verrezen Heer niet af. Juist dan, zo geloven we, gaat Hij met ons verder. Vandaag mogen we Pol toevertrouwen aan het gezelschap van de Verrezen Heer. We bidden dat Hij met Pol de tocht mag voortzetten: langs wegen die leiden voorbij ons aardse Emmaüs naar het hemelse Jeruzalem.

'Blijf bij ons, Heer, want het wordt al avond en de dag loopt ten einde': met deze bede van de Emmaüsgangers willen we onze dierbare overledene, priester Pol Vinken, toevertrouwen aan Gods barmhartigheid.

Amen.

+ Johan Bonny
Bisschop van Antwerpen